

อาห่วย : ย [การละเล่น](#)

ย

การละเล่นของเด็กแบ่งเป็น ๒ ฝ่ายคือฝ่ายหลักและฝ่ายตี จำนวนเท่ากัน มีลูกก๊ว (ลูกบอลขนาดเล็ก, ลูกเทนนิส) และแท่งหลักเรียกว่าก๊วนมีขนาดเท่าแผ่นอิฐยแพ้นะอยู่ที่ฝ่ายหลักสามารถ เคลื่อนลูกก๊วไป ปะทะก๊วนของฝ่ายตี ก็เปลี่ยนฝ่ายกลับกันย ฝ่ายหลักก็เป็นฝ่ายตี ฝ่ายตีก็เป็นฝ่ายหลัก ฝ่ายตีมีชื่อทำตี (สมหมาย ปิ่นพุทธศิลป์ บรรณาธิการ ๒๕๕๔ : ๒๐๒-๒๑๗) ว่า อาห่วย ซี่หล้า ตัวหล้า โปะ กัด กางกาง เซปะ แต่ละชื่อทำตีแบ่งเป็น ๓ ทำ เช่น อาห่วย อาห่วยตุ และอาห่วยตัว ถัดไปเป็นซี่หล้า ซี่หล้าตุ และซี่หล้า ตัว เป็นต้นย ตัวอย่างทำตีซี่หล้าย ผู้ตียื่นหันหลังให้ก๊วน โยนลูกก๊วสูงขึ้นในแนวตั้ง ไขฝ่ามือ หรือกำหมัด ที่ถนัดตีลูกก๊วไปฝ่ายหลัก ถ้าฝ่ายหลักรับลูกได้ ลูกก๊วไม่ตกถึงพื้น คนตีจะหยุดตีที่เรียกว่า ตาย เปลี่ยนคนตีใหม่ในทำที่ไม่ผ่านนั้น จนหมดคนฝ่ายตีที่มีสิทธิ์ตีหรือที่เรียกว่าตายหมดย ก็เปลี่ยนฝ่าย ฝ่ายตีก็เริ่มจากทำตีที่ค้างอยู่ก่อนเปลี่ยนฝ่าย ช่วยให้ผู้เล่นมีน้ำใจเป็นนักกีฬา ร่วมสังคัมกับเพื่อนย การเล่นอาห่วยได้ใช้สติปัญญาที่จะกระทำให้ลูกก๊วไม่ตาย ทั้งฝ่ายตีและฝ่ายหลักได้ออกกำลังกาย ถ้วนทั่วทุกตัวคนย ([สมหมาย ปิ่นพุทธศิลป์](#) ย ผู้เขียน)

นามานุกรม

สมหมาย ปิ่นพุทธศิลป์ ผู้เขียน เพศชาย เกิด ๑ สิงหาคม ๒๔๘๗ ภูมิลำเนาวัฒนธรรมภูเก็ต สถานที่ติดต่อ ๑๗๕ หมู่ ๑ ต.เทพกระษัตรี อ.ถลาง จ.ภูเก็ต FB:สมหมาย ปิ่นพุทธศิลป์ โทร.0813262549 เมื่อ พ.ศ.๒๕๕๘

บรรณานุกรม

พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ พุทธศักราช ๒๕๕๐ พิมพ์ครั้งที่ ๕ (พ.ศ.๒๕๕๑) นครศรีธรรมราช : มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ๕๖๔ หน้า

สมหมาย ปิ่นพุทธศิลป์ บรรณาธิการ (๒๕๕๕) วัฒนธรรม พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ เอกลักษณ์และภูมิปัญญา จังหวัดภูเก็ต กรุงเทพฯ : กรมศิลปากร ๓๘๓ หน้า

วัฒนธรรม4กีฬา ย [การกีฬา](#)